

Oli poimimassa viinirypäleitä Italiassa, kun viestikyyhky laskeutui olalleni. Sillä oli mukanaan viesti, mutta se oli kirjoitettu latinaksi, enkä saanut siitä selvää, joten kysyin paikallisia ihmisiä kääntämään sen. Eräs nainen osasi latinaa ja hän käänsi viestin minulle: -Olet valittu Suomen missikilpailun tuomristoon. Onneksi olkoon! Keräsin vielä muutaman litran viinirypäleitä ja sain kaikesta aherruksesta palkaksi vasemman jalan villasukkan ja kaksi pulloa väkevää viiniä. Kiitin tilan isäntää ja lähdin lohikäärmeellä takaisin kotiin Suomeen. Parkkeerasin lohikäärmeeni paikalliseen parkkihalliin ja kävelin missitoimistoon. Siellä minut otettiin iloisesti vastaan. He alkoivat kertoa minulle, että missiorganisaatio on hyvin korruptoitunut yritys ja minun tulisi ottaa lahjuksia vastaan kuka ikinä tarjoaa suurimman summan. Minä vastasin, että tuo kaikki on vastoin minun eettisiä käsityksiä. He katsoivat minua vihaisena: -Eikö raha kelpaa? Koska en suostunut ottamaan lahjuksia, minut hylättiin tehtävästä. Päätin sitten lähteä takaisin Raukiolle lohikäärmeelläni. Raukion keskustorilla oli joulumyyjäiset ja paljon muuta ohjelmää. Paikalle oli palkattu hanuristi, joka soitti Matti Nykäsen koko tuotannon läpi kolmesti. Hänen hanurinsa oli epäviireessä ja hän kuulosti aivan hirveälle. Lopuksi hän sytytti hanurinsa tuleen ja sytytti liekeillä kuubalaisen sikarin. Hän sanoi, että palkkiolla hän saisi ostettua uuden hanurin ja hän halusi antaa ihmisille oikean rock-shown. Raukion keskustorilla tapasin ex-tyttöystäväni. Hänellä oli uusi mies kainalossa, joka masensi minua kovasti. Kävimme kepeän keskustelun, jonka tunnelma oli jännittynyt. Lopulta minä toivotin hänelle onnea uudesta suhteesta ja hän kiitti. Sitten hänen miehensä transformoitui Ferrari autoksi ja ex-tyttöystäväni istahti ohjaajan paikalle. Hän kiihdytti kahteensataan, jonka jälkeen auto nousi ilmaan ja lähti jonnekin päin Venäjää. Päätin lähteä Raukion keskustasta kotia, mutta sanoin lohikäärmeelleni, että menisin kävellen ja en tarvitsisi enää hänen palveluksiaan. Kiitollisena hän antoi minulle lahjaksi ennustajan puhelinnumeron ja viisi minuuttia keskustelu aikaa. Kun olin kodissani, söin hapankorppuja joiden päälle laitoin kaviaaria, smetanaa, ananasta, piparia ja mädäntynyttä karhun lihaa. Hotkaisin kaiken kahdella haukulla, jonka jälkeen päätin soittaa ennustajalle. Tuo nainen kertoi, että minun rahatilanteeni kohenisi huomattavasti. Hän myös sanoi, että minun tulee käydä Leo's leikkimaassa laskemassa liukumäki, jotta sairastuisi kivessyöpään. Kiitin näistä ohjeista ja minulla oli vielä minuutti aikaa. Päätin kysyä lopuksi, että milloin kuolisin ja nainen vastasi, että kuuden vuoden päästä juhannuksena hukkuisin kännisellä kalastusreissulla. Minulla oli siis kuusi vuotta elinaikaa ja päätin ottaa ajasta kaiken mahdollisen irti, joten tein Bucket listan: Halusin keksiä uuden sanan suomen kieleen. Halusin kätellä Yhdysvaltain presidenttiä. Halusin valmistua vihdoon keskenjätetystä ammattikoulusta. Halusin omistaa oman casinon. Viimeisenä halusin ymmärtää suhteellisuusteoriaa. Päätin aloittaa uuden sanan keksimisestä. Aloin kovasti pohtia uutta sanaa ja menin lootusasentoon meditoidakseni. Vaivuin transsiin ja vietin seuraavat kolmepäivää siinä istuessani, kunnes mieleni kirkastui. Kirmasin Raukion kesäisille kaduille ja tapasin kauniin naisen, jolla oli aurinkolasit päässä. -Minä olen ihan blehahtanut sinuun. -Mitä se tarkoittaa? Nainen vasti. -Että minä pidän sinun aurinkolaseistasi. Se on uusi sana. Saat käyttää sitä jos haluat. Nainen kiitti ja hyppäsi omaan kotiinsa, viidenteen kerrokseen paikallisessa kerrostalossa. Minä jatkoin onnellisena käppäilyäni Raukion kaduilla. Seuraavaksi suuntasin Yhdysvaltoihin kättelemään Yhdysvaltain presidenttiä. Kuinka vaikeaa se voisi olla? Päätin varata matkan Finnairilta New Yorkiin. Siellä oli alennuksessa yksi paikka. Jos roikkuisin koko matkan siivestä kiinni, niin se ei maksaisi kuin kahdeksantoista euroa. Otin paikan. Kone starttasi Helsinki-Vantaan lentokentältä ja minä teippasin itseni jesarilla kiinni koneen siipeen. Matkalla eräs lokki lensi koneen vieressä pitkään aikaa. Kävimme kohteliasta small talkia. Lokki kertoi olevansa matkalla Bahaman saarille ja toivotti minut tervetulleeksi sinne. Minä kiitin ja sanoin, että minulla on

muuta menoa. Sitten laskeuduimme JFK:n lentokentälle. Minä revin teipit irti ja kävelin lentokentän baariin. Tilasin karpalovodkan ja utelin baarin pitäjältä, että olisiko hänellä presidentin puhelinnumeroa. Hän vastasi, että oli mutta hän ei missään nimessä saanut jakaa sitä. Lahjoin hänet kolmella Teddykarhulla, traktorin takarenkaalla ja muikkuverkolla. Nyt kun minulla oli numero päätin soittaa presidentille heti. Sieltä vastasi Donald Trump vihaisena. Minä kehuin häntä ja kerroin, että toivoin hänen voittavan Nobelin rauhanpalkinnon. Hän kiitti ja kysyi, että mitä haluan. Vastasin haluavani kätellä häntä. Hän suostui ehdotukseeni, mutta sanoi, että asia piti tehdä salaa niin, että lehdet eivät saisi asiasta vihiä. Hän antoi minulle koordinaatit johon mennä häntä kättelemään. Paikka oli Pirttikylässä Suomessa, joten matkasin takaisin kotosuomeen. Odotellessani presidenttiä, minä ratkaisin kaksi sudokua, yhden ristikon ja pimeän aineen arvoituksen. Lopulta presidentti saapui paikalle helikopterilla. Hän ja hänen avustajansa laskeutuivat alas kopterista. Presidentti aloitti kertomalla, miten hän rakasti Pink Floydia ja halusi, että heidän kättelynsä olisi kuin Wish you were here- albumin kannesta. Eli toinen meistä piti sytyttää tuleen kun me kättelisimme. Heitimme noppaa ja se joka sai suuremman luvun jouotuisi tuleen. Minä sain vitosen ja Trump yhdeksikön. Niimpä minä valoin itseni bensalla ja tuikkasin itseni tuleen. Sitten me kättelimme ja heti presidentin avustajat ampuivat minua vesitykeillä. Sain muutaman kolmannen asteen palovamman ja Trump antoi minulle kaksi miljoonaa euroa kipurahoja. Minä kiitin ja niin presidentti lähti takaisin Yhdysvaltoihin. Olin todella väsynyt kaikesta tapahtuneesta, joten menin kotiini Raukiolle nukkumaan. Nukuin putkeen kaksi päivää. Kun heräsin oli ulkona Suomen ensimmäinen tornado. Minä otin leijani ja juoksin aivan tornadon viereen lennättämään leijaani, kunnes tornado sinkautti armeijan panssarivaunun kohti minua. Minä mursin vasemman pikkurillini luut sekä kivekseni meni solmuun. Lähdin juosten karkuun tornadoa ja joku mittasi minun nopeuteni ja kertoi, että olin maailman nopein ihminen. Päätin, että ensi vuonna osallistun sadan metrin maailmanmestaruus kisoihin. Lopuksi on hyvä todeta se fakta, että miniporkkanat on parempia keitettyinä kuin raakana. Elämästä ei selviä hengissä, mutta se on kaunista ja antoisaa. Muistatthan lukea Esko Valta-Ojan tietokirjoja. Ne ovat oikein sivistäviä. Minusta Suomessa on liian vähän Heavy Metal bändejä ja liikaa humppabändejä. Tämä väärä tulisi korjata. Jos ottaa kaiken huomioon, niin on vähän vaikeata ymmärtää kokonaisuutta. Sen takia taloustieteissä yksinkertaistetaan todellisuutta jättämällä asioita pois tutkittavasta kohteesta. Muistakaa näin joulun aikana olla kiltisti vaikka koko joulupukki ja ”oletkos ollut kiltti?” vouhotus on silkkaa kusetusta. Olkaa kilttejä siitä huolimatta. Kiltteydellä on itseisarvo. Se on arvokasta itsessään eikä sitä tarvitse sen koommin perustella. Minä kiitän ja kiittaan!XefoV